

зрѣнце отъ калпака, че умирамъ. Три дни не съмъ хапвало нито мушица, нито трохичка.

Смили се Ненчо, даде му.

По-нататъкъ го превари второ:

— Бате, дай и на мене, я вижъ колко съмъ гладно!

И то разтвори човката си.

Ненчо пусна и нему въ гърлото.

Излѣзе трето, четвърто, зададоха се цѣлъ орлякъ врабчета, осипаха пѣтя предъ Ненча, разтвориха човки. Сирачето имъ пуца, пуца зрѣнце по зрѣнце, додето въ калпака не остана нито едничко.

— Нѣма вече!

Наложи си Ненчо калпака и пое нагоре, яхналъ своя шаренъ пѣтелъ. Срѣдъ гората го срещна дѣдо Господъ. Той ходѣше да разбере, дали сж отлетѣли всичкитѣ птички задъ морето, че да пусне снѣгъ.

— Кжде, юначе?

— Отивамъ, — отвърна Ненчо, — да обадя на нивката, че тази есенъ врабчетата ми изкълваха житото, ама до есенъ, ще ѝ прѣсна два калпака жито. Да не ѝ стане мжчно.

— Ами какво носишъ въ торбичката?

— Гайда.

— Гайда ли? Я ми я дай! Довечера като си ида у дома, ще посвирия на дечицата си.

— Де ти сж дечицата, дѣдо?

— На едно хубаво мѣсто, чедо, — най-хубавото.

— Ами много ли сж?

— Много. Колкото звезди има на небето, толкова сж на четъ.

Ненчо извади гайдата и му я подаде.

Дѣдо Господъ почна да я разглежда.

— Хубава гайда, ама нѣма пюскюль. Ще ли идешъ да ми купишъ отъ панаиря единъ пюскюль?

— Нѣмамъ паричка, дѣдо!

— Ехъ, синко, тамъ е работата, че и азъ нѣмамъ. Ако щѣшъ, иди на панаиря, продай пѣтля. За него ще ти дадатъ една паричка. Купи ми едно пюскюлче и тичай насамъ. Много ще ми се зарадватъ дечицата довчера, като имъ засвирия съ гайдата.

Ненчо смахмузи кучия пѣтелъ и се втурна къмъ панаиря. Като продаде пѣтла, купи най-шареното пюскюлче.